

[A. C. Meyer.]

selv antyder —, at der ikke er den nødvendige Tilslutning, men at man maaske fortryder sin Afstemning, saa kan man vende tilbage til de gamle Vaner paa ny.

I Kapitel IX har man Statsforbudet rent og tydeligt: naar 50 000 Vælgere opfordrer Regeringen til at fremsætte Lovforslag, har Regeringen at følge, efter svejtisk System. Jeg maa nu mene med al Respekt for den offentlige Mening og den almindelige Valgret, at det maa være den siddende Rigsdag, der først tager Stilling til et saadant Spørgsmaal, inden man lader Vælgernes afgøre det. Jeg tror, denne Vej er klogere og rigtigere. Den almindelige Valgret skal respekteres, men den maa som sagt give sig et stærkere Udtryk, for at man kan være sikker paa, at det er noget, der holder.

Jeg vil under Hensyn hertil sige, at jeg for mit Vedkommende med Glæde vil være med til at arbejde paa Tanker, der indeholdes i det foreliggende Lovforslag, som kan fuldkommengøre den tidligere Lovgivning og komplettere den uden at udsætte Befolkningen for Overraskelser og Farer, som den bagefter kommer til at fortryde. Dette mit Standpunkt skal ingenlunde opfattes som et Standpunkt, der er til hvilken Side hver anden Gang: at man baade vil holde med dem, der er Modstandere af Forbudet, og man vil ogsaa gerne være med til at støtte dem, der kræver Forbud. Vi er en Gang kommet ind paa en Lovgivning her i Landet, som det kun gælder om at arbejde videre paa. Man slipper ikke udenom, det maa alle anerkende, selv de, der er Forbudets ivrigste Modtandere, at vi *har* en saadan Lovgivning. Det er meget karakteristisk, at da man en Gang i den gamle Rigsdagsbygning i Fredericiagade, i 1912, havde dette Spørgsmaal til Behandling, var der siger og skriver kun en eneste Mand, der turde stemme for fri Beværternæring; alle andre var klar over, at Lovgivningsforanstaltninger maatte der til. Der er da kun Spørgsmaal om, hvor vidt disse Lovgivningsforanstaltninger skal gaa. Derom kan man diskutere. Det er paa det Grundlag, jeg har villet holde min Tale: at man kan arbejde for en videre Udvikling af vor Ædruelighedslovgivning, med al mulig Hensyntagen til den almindelige Valgret, men ogsaa med den Tanke, at det gælder om ikke at forhaste sig, at det gælder frem for alt om at være sikker paa, at hvad der vedtages, er noget, der kan holde, noget, der svarer til Befolkningens Standpunkt i al Almindelighed, hvor Talen

er om Ædruelighed, saaledes at Lovforslagets Indhold helt og fuldt kan vise, at dets Titel passer.

Med disse Ord skal jeg anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling.

Ordforeren for Forslagsstillerne (Vesterager): Det Lovforslag, som nu er til Behandling her i Tinget, blev ret grundigt drøftet i forrige Samling, og jeg kan derfor i stor Udstrækning henholde mig til, hvad der den Gang blev sagt fra Forslagsstillerens Side. Det kan ikke nægtes, at det saavel nu som i forrige Samling er af største Betydning at faa klaret, hvad Regeringen vil. Vi plejer jo til en vis Grad at møde velvillige Udtalelser, og det er meget rart. Men ofte har det været saadan, at det egentlig var alt, hvad vi fik. Nu er det den højtærede Indenrigsminister, der maa gøre en Indsats for at faa noget ud af Arbejdet, og det er mit Haab, at det maa lykkes.

Afholdsarbejdet er og maa være en folkelig Bevægelse, og det foreliggende Lovforslag fremhæver dette stærkt straks i § 1, idet man bygger paa den Støtte, Sagen har fundet ude i Befolkningen, og ønsker Arbejdet fortsat og ført frem ved Hjælp af folkeligt Selvstyre og en vis Hensyntagen til de forskellige Egenes Ejendommeligheder, henholdende sig til den Inddeling, vi nu en Gang har her i Landet, i Kommune, Amt og Stat. Det maa vi lægge Mærke til, og det er i Virkeligheden det, vi straks maa understrege: Vi ønsker ikke en Udvikling, som løber fra Ønskerne i Befolkningen; men vi ønsker tværtimod at have Befolkningens Flertal bag os i de Skridt, vi skal foretage.

Saa vil man maaske fra visse Side mene, at det kun bliver smaa Skridt, vi kommer frem. Men de smaa Skridt har ogsaa deres Berettigelse. Naar man ser tilbage over Udviklingen i den sidste Menneskealder og vil prøve paa at bedømme Afholdsarbejdets Fremgang i vort Folk, maa man vist indrømme, at en stor Del af de Fremskridt, man har naaet, er opnaaet netop gennem de mange smaa Skridt. Til at begynde med mødte man stor Modstand fra mange Sider. Jeg kan i alt Fald se tilbage over en 30-aarig Virksomhed i Ædruelighedsarbejdet; og jeg maa sige, at naar jeg ser tilbage paa det, vi har opnaaet, har en stor Del af de Foranstaltninger, der er truffet, mødt meget stærk Modstand. Jeg har aldrig været en Tilhænger af noget færdigt System; men jeg mente f. Eks., at man ad Beskatningsvejen kunde komme frem og gøre nogen Nytte. Men hvis man tænker tilbage og